

СЕЋАЊА НА ЧАРЛИЈА

Неколицина састанака, двадесетак писама и имејлова који су прешли Атлантук за исто толико година... такве бројке не означавају блиско пријатељство, али када је Чарли умро, осећала сам се као да сам изгубила блиског пријатеља. У његовим веома ретким посетама Лондону, наши заједнички британски пријатељи су сматрали да се знамо одувек јер смо разговарали као да смо веома блиски. Били смо више од колега писаца и Београђана, били смо „наши”, да користимо ту реч, мада сама реч не уме адекватно да опише појам. Била сам релативно млада када сам га упознала и сматрала сам да се таква блискост подразумева и, с обзиром на његово монументално књижевно достигнуће, Чарлију служи на част да је и он то тако доживљавао.

Током извесног, помало надреалног повода, заједно смо отпевали једну стару српску песму пред групом еминентних британских и ирских песника. Наше певање је било инспирисано фантастичном интерпретацијом познате далматинске песме „Гирибирибела, Маре моја” коју је извела песникиња Рут Падел. Глас ми је био толико ужасан да сам из сећања избрисала велики део тог догађаја. Чини ми се да је то била песма „Има дана када не знам шта да радим”. Још увек видим Чарлијево весело лице и руку око уха, као да се жали на слаб слух, док ме позива да запевам на сав глас.

Осећај наше блискости је одраз не толико стварности колико мог удубљивања у Чарлијево дело, препознавања много чега у његовим аутобиографским текстовима. То је такође реакција на Чарлијев карактер, његов потпуни недостатак помпезности и притворности. Тај осећај је био присутан од почетка, у облику честитке коју је Чарли послао након што је моја прва књига *Измишљање Руријаније* објављена 1998.

Честитка је била топла и духовита, баш као и сам човек. Његов избор честитке, слика Србије с почетка двадесетог века француског аутора, говорила је о предумишљају и пажњи. Мало која честитка ме је толико обрадовала. Послата је још једна, неколико недеља након што је рођен мој син у марту 2000. године. Чарли је писао о томе како родитељство може да промени нечији живот, о томе колико је важно рађати децу. Нисам могла да нађем преписку док сам писала овај текст, али јасно је се сећам иако је мој син сада у двадесетим годинама.

Неки други ће помињати интимнија, интензивнија пријатељства са Чарлијем. Осећам се помало као преварант што говорим о овим наизглед безначајним интеракцијама, али сам поносна што је он уопште одлучио да ме контактира. Нема много Срба који пишу на енглеском. Задовољство што сам у његовом друштву, нешто је што ћу увек ценити.

Фебруар 2023, Лондон

(С енглеској превела Елизабета Ивовић Холџ)